

Szocialista **EGÉSZSÉGÜGYÉRT**

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJENEK
AZ ORVOSÉGÉSZSÉGÜGYI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE FUNKCIONÁRIUSAINAK LAPJA

III. évfolyam, 6. szám.

1954 június 30.

A Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusa

Írta: Dr. Zoltán Imre, egyetemi tanár

Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy küldött lehettem a Magyar Dolgozók Pártja III. kongresszusán. A felszabadulás óta egész népünk megtanulta már, hogy a pártkongresszus nemcsak a párt, hanem az állam, a nép, sőt az egyén életének is legjelentősebb eseménye.

Nehezen találom meg a szavakat, ha azt az egyéni élményt óhajtanám ecsetelni, amit számomra jelentett, hogy tanuja, részvevője lettem a magasszínvonalú tanácskozásnak. Nem vállalkozhatom arra sem, hogy akár csak nagy vonalakban is megkísérleljem felvázolni a teljes hétig tartó tanácskozások anyagát. Csak néhány olyan, a kongresszus tárgyalásai során felmerült kérdéssel foglalkozom, amelyek közvetlenül kapcsolatban állnak a mi szűkebb értelemben vett munkaterületünkkel.

A kongresszusnak feladata volt egy rövid hét alatt értékelni a II. kongresszus óta megtett utat, megszabni a fejlődés irányát, ezen kívül foglalkozott még a pártélet alapvető kérdéseivel, ezért nem térhetett ki olyan részletekre, hogy az egészségügyi dolgozók számára konkrét bírálat vagy útmutatással szolgálhatott volna. A kongresszus egésze mégis megszabja számunkra utunkat. Sok olyan kérdés merült fel, amely közvetve, vagy közvetlenül a mi munkánkat is érinti.

Behatóan foglalkozott a kongresszus a felsőoktatás kérdésével. A Központi Vezetőség beszámolójában mindenekelőtt leszögezte, hogy szó sincs arról, mintha politikánk új szakaszában az általános iskolák mögött másodrendű kérdéssé vált volna a felsőoktatás üve. Továbbra is teljes mértékben időszerű a felsőoktatás fejlesztése, de most már nem a mennyiségen, hanem a minőségen van a hangsúly. Ma már az egyetemi felvételeknél a szociális származás figyelembevételén kívül előtérbe kell kerülniök a tehetség és a kiváló tanulmányi előmenetel

követelményeinek. Az egyetemek minőségi fejlesztése nem jelenti azonban a tanulmányi követelmények ugrásszerű emelését. Egyes egyetemek félreértik a minőség emelésének jelszavát. Ahelyett, hogy fokoznák a pedagógiai segítséget, magukra hagyják a gyenge előképzettségű, de szorgalmas, tehetséges diákok. Ez elsősorban az egyetemeken még jelentős számban tanuló szakértettségű hallgatókra vonatkozik, akikől megfeszített munkát kell elvárni, de akiknek ugyanakkor teljes támogatást kell nyújtani, hogy leküzdhesék előképzettségük gyöngéit. Az oktató-nevelő munka színvonalának emeléséhez elengedhetetlen, hogy végre szakítsunk az időszerű átszervezésekkel, fokozott gondot fordítsunk a tudományosan átgondolt tantervek és az állandó jellegű tankönyvek kidolgozására. Az oktatás tartalmát tekintve a tárgyi ismeretek szilárd kialakításán kívül nemzeti kultúránk oktatásának elmélyítésére kell törekedni.

Nagyon megköszönendőnek tartom a Központi Vezetőség útmutatását a hazafias nevelésre vonatkozóan. A szocialista hazaszeretet, népi demokratikus hazánk szeretete egyre szélesedik és mélyül, de még nem hatja át kivétel nélkül az egész dolgozó népet. Oktatásügyünk, tankönyveink előreszaladnak, ha ezzel nem számolnak. Viszont ahnál inkább építhetünk az egész népben régtől élő demokratikus hazaszeretet hagyományaira, és azokra a nagy eredményekre, amelveket 10 év alatt a hazafias eszményekből máris valóra váltottunk. A szülőföld, a hazaszeretete, felvirágzása és békéjének védelme kivétel nélkül mindenkit mellénk állít, aki büszke arra, hogy a haza végre szabad, művelt és erős.

Tisztában kell lennünk az-
 al, hogy mi, egészségügyi dolgozók, milyen mértékben segíthetjük elő nevelő munkánkkal egész népünk politikai színvonalának felemelkedését.

Egy falu arculatára pl. rányomhatja bélyegét, hogy az ott dolgozó orvos, védőnő, szülész, népi demokráciánk odaadó híve, vagy a multba visszatekintők közé tartozik. Politikai magatartásukkal a kórházak egészségügyi dolgozói is mély nyomot hagyhatnak abban a beteg emberben, aki töltik egészségébe visszaadását várja. Ezért rendkívül megköszönendő számunkra nemcsak az egyetemi, de a középkaderoktatás szempontjából is a kongresszus útmutatásai.

A kongresszus foglalkozott általában az értelmiség problémáival. Megállapította, hogy társadalmunk leggyorsabban növekvő rétege az értelmiség, ami a szocialista fejlődés vezetője és mutatója népünk kulturális színvonalának emelkedésének. Az értelmiség fontos szerepét hangsúlyozza a Központi Vezetőség annak megállapításával, hogy államunkat egyre inkább a munkások, a parasztok és a népi demokráciához hű értelmiségiek vezetik.

Az egészségügyi dolgozók és köztük, mint értelmiségiek, az orvosok is érzik, hogy munkájuk felé pártunk, kormányunk egyre több megbecsüléssel néz. Kifejezésre jutott ez a fizetésrendezésben, amely a mi területünkön tükrözi vissza az új kormányprogramot, de kifejezésre jut ez a megbecsülés a szép számban juttatott kitüntetésekben és jutalmakban egyaránt.

Komoly elismerés volt az értelmiség irányában, amikor megállapította a kongresszus, hogy értelmiségünk túlnyomó többsége megtalálja helyét a népi demokráciában és modern történelmünk folyamán először forr egyé a dolgozó népkel. A régi értelmiség többsége is meggyőződött arról, hogy a népi demokrácia nagyra értékeli a hazájához hű értelmiség munkáját és olyan lehetőségeket nyújt számára, amiről a tőkés időkben szó sem lehetett.

Megállapította azonban a kongresszus azt is, hogy az értelmiség soraiban megbújnak még a megvert, régi tö-

kés rend maradványai, a szocialista építés szabotálói. Nem tették még le a fegyvert, csak meglapulnak és álcázva, de nem kevesebb elszántsággal folytatják államrendünk ellen harukat. Munkájukat éberen könnyítette és megkönnyíti, hogy pártszervezeteink, állami szerveink megengedhetetlen liberalizmust tanúsítottak velük szemben. Nemcsak pártszervezeteinknek és párttagjainknak, hanem a népi demokrácia minden hívének éberen kell őrködni, hogy azonnal felismerje és visszaverje az osztályellenség bármilyen megnyilvánulását.

Fontos útmutatást jelentenek ezek a szavak különösen akkor, amikor a kongresszus hangsúlyozta a párt köré tömörülő népi egység kiszélesítésének és elmélyítésének szükségességét. A népi egység nem az ellenséggel való megbékélést jelenti, hanem ellenkezőleg azt, hogy a haladó erők közös frontba való tömörítésével minél sikeresebben és minél gyorsabban vehessük fel a harcot szocialista építésünk ellenségeivel szemben.

Az értelmiség problémáitól elválaszthatatlanok tudományos életünk problémái. Megállapította a kongresszus, hogy a tudomány még soha nem részesült olyan társadalmi megbecsülésben, erkölcsi és anyagi támogatásban, mint a dolgozók államában. Ennek eredménye, hogy a tudományos munka jelentősen fejlődött, különösen műszaki és természettudományi területen. A Központi Vezetőség beszámolójában elismerését fejezi ki a Magyar Tudományos Akadémiának, amely különösen a műszaki és kémiai tudományok területén komoly eredményeket ért el. Komoly eredménynek minősítette a kongresszus az újrendszerű tudományos minősítések bevezetését és az aspirantúra megvalósítását.

Tudományos életünknek is vannak azonban még megoldandó feladatok.
 (Folytatás a 2. oldalon)

Visszaemlékezés Koreára

Küldetésünk véget ért. 11 hónap távollét után visszatértünk hazánkba. A távol töltött időből 10 hónapot töltöttünk Koreában. Ez alatt az idő alatt olyan sok élményben volt résznünk, amit itt néhány sorban leírni igen nehéz lenne. Így azt meg sem kíséreltem. Néhány személyes tapasztalatot és élményt mondok el, amiben a koreai embert, a hős szabadságharcost és munkatársat még inkább megismerhetjük.

A mi csoportunk, az ötödik magyar egészségügyi csoport, munkáját háborúban, hadikórházban kezdte meg. Északkorea csodálatosan szép hegyekkel övezett kis falucskában. A betegek parasztházakban voltak elhelyezve, több kilométerre a centrumtól. Orvosainknak és egészségügyi dolgozóinknak hegyre fel, völgybe le, zúgó patakokon át kellett az utat megtenni, hogy betegeiket elláthassák. Ezt egész idő alatt fáradhatatlanul és igen lelkesen végezték. Hogyan is érezhető volna fáradtságot, amikor nap mint nap megismétlődött a hős harcosok ajkáról: „vissza akarok menni a frontra”. És ha a beteg sérülése ezt nem engedte meg, orvosaink minden megmozdulásukat latbavetve, vagy egyáltalán nem, vagy csak nehezen tudták megmozdítani a frontra való visszatérés lehetetlenségéről.

A körnűk lakói és az iskolás gyermekek nagy szeretettel vették körül a magyar egészségügyi csoportot. Azok az iskolás gyermekek, akiknek az iskolájukat a bombatámadás megsemmisítette. 10–15 km távolságra jártak iskolába, hogy tanulást folytathassák. Iskolába menet reggelenként találkozunk velük és sorra jöttek, hogy kezdet foghassanak velünk. Boldogan csillogó szemmel köszöntöttek: „szerbuszi” „hogui vagyi”. De nem mentek el szótlanul az idős koreai emberek sem mellettünk. Nem értettük, mit mondanak, de simogató tekintetük azt árulta el, hogy örülnek jelenlétünknek és szeretik a magyarokat, ami megmutatkozott abban is, hogy ha beteglátogatás közben valakivel háza előtt találkoztunk kedvesen beinvitált és ha más nem volt, csak a kőthén termelt maroknyi dohánnyal, azal kínált bennünket. Sok-sok ilyen és hasonló élmény volt az, ami közel állt bennünket a koreai emberhez.

Aláírták a fegyverszünetet, a hadikórház megszűnt, kórházunk elköltözött a koreai kormány által kiöltölt új helyére és most már a lakosság kezelésére, gyógyítására álltunk át. Csoportunk összetétele a hadi-

kórháznak megfelelő profilizálású volt. A lakosság között sok volt a beteg. Orvosaink vállalták az átszervezés okozta nehézségek leküzdését és nem eredménytelenül. Naponta több száz beteget vizsgáltunk az ambulancián, de amíg az ambulancia és a kórház felállításáig eljutottunk, meg kellett küzdeni egyéb nehézségekkel is, a kórházi felszerelés elhelyezésével pl., hogy azt az idő viszontagságaitól megóvjuk. De be kellett kapcsolódni az ambulancia és a kórház terméinek felállításai munkáihoz, rendbehozatalukba is. Szakemberhiány és anyagihiány is nehezítette a kórházi ágyak felállítását. Hogy ezt a problémát is megoldhassuk, a nem egészségügyi munkában is kitűnően álltak meg helyüket kollektívánk tagjai. Így az előkészületek idején rendkívül sokat és eredményesen dolgoztak: dr. Kulka Frigyes, dr. Koncz Imre, valamint Juhász és Sebestyén elvtársak. Fáradhatatlan munkájuk és segítő készségük példamutató volt nemcsak a magyar kollektívánál, hanem a koreai munkatársak előtt is. Így volt lehetséges, hogy kemény 3 heti munka után már kórházi részlegünk is működőképessé vált.

További feladatunk az volt, hogy a betegek kezelésén, ellátásán kívül a kórház-részleg ki-

bővítését is eredményesen megoldjuk. Ez is sikerült. Három és fél hónap alatt 85 betegágyat tudtunk elhelyezni működésképes, elfogadható állapotban. A betegellátó munka mellett a kórház a koreai felcserek és nővérek részére minden héten rendszeresen tartott továbbképző előadásokat és gyakorlati betegbemutatókat. Ez alatt az idő alatt orvosaink saját önképzésükről sem feledkeztek meg. Feldolgozták az igen sok, rendkívül tanulságos esetet, s azt közösen értékelték.

Koreát a hajnali nyugalom, hajnali harmat országának ismerik. Így tapasztaltuk mi is. Csodálatosan szép vidék. A hatalmas hegyek bokrai és fái őszszel naponta változtatták színeiket. Nagyon hamar megszerettük és megbarátkoztunk nemcsak a koreai emberekkel, hanem a vidékkel is. Zúgó hegyi patakok és folyók szeltek keresztül a szőlőszőlő parasztházakban fekvő betegeinket látogattuk. Monszun idején, ami július közepétől augusztus közepéig tart, igen gyakran el voltunk vágva a külvilágtól. A hatalmas esőmenynyiség megduzzasztotta a kis patakokat és ezek vad sodruk-

kal, mondhatni majd minden hidat elvittek. A közlekedés így vagy a megduzzadt folyón át, vagy elázott, sikos hegyi ösvényeken keresztül volt csak lehetséges. Sok bátorságot adott csoportunk tagjainak ezen a téren is a koreai elvtársak segítőkészsége, rendkívül szíves és minden akadályt leküzdő magatartása. Amikor gépkocsinkat például a hirtelen megáradt folyó sodra elkapta, a kínai önkéntesek és koreai katonák segítségével tudtuk csak partra vonatni.

Amikor Korea területére értünk, láttuk és tapasztaltuk az amerikai imperialisták barbár támadásainak nyomait. Nagy városok, ipari centrumok szinte a földdel egy szintre váltak. A házak helyeiből csak a fundamentum, vagy egy-egy vasoslop maradványa volt látható. Eljövételünk idején a házak helyei már éppen úgy, mint a magas hegyoldalak kopár részei, meg voltak művelve, be voltak vetve, a koreai nép serény munkával építette újjá sokat szenvedett hazáját.

Kormos Ilona

(Folytatás az 1-es oldalról)

datlan problémái. Míg kétségtelen, hogy a marxizmus világnézete és kutató módszere terjed tudásaink körében és a közvetlenül ideológiai vonatkozású természet-tudományi ágakban a szovjet tudományos eredmények alapján komoly munka indult meg, nagyjelentőségű tudományágak, többek között a filozófia, elmaradtak a fejlődés mögött. Ez bennünket, az orvostudomány munkásait azért érdekel közelről, mert nagyon megzavart módon mutatott rá a Központi Vezetőség beszámolója arra, hogy a reakciós világnézetek „legjelentősebb” képviselőit nem a hivatásos filozófus, hanem egyéb szakterületeken dolgozó „tudósok” körében kell keresni. Az pedig világos, hogy a mult, de különösen a két világháború közötti ellenforradalmi korszak filozófiai nézetei jelenleg is károsan hatnak az értelmiség gondolkodásában. Mint életünk minden területén, az orvostudomány területén is fel kell venni a harcot a tudományosság örve alatt megbújó osztályellenség ellen, ha nem akarjuk, hogy fiatal orvos és tudós nemzedékünkben az idealista-burzsoá filozófia káros hatása még

hosszú ideig érvényesüljön. Horváth Márton elvtárs hozzászólásában világosan szögezte le, hogy az új szakasz semmiesetre sem jelenti azt, hogy bármilyen reakciós irányzat polgárjogot nyerhet a tudományban. A kongresszusnak ez a megállapítása fontos iránymutató számunkra. Tudományos életünkben is észrevehetőek már egyes jelenségek, amelyek bizonyos törekvéseket rejtenek magukban, olyan „tudósok” rehabilitálására, akik népi demokratikus rendünkkel szemben tanúsított ellenséges magatartásuk miatt veszítettek el bizonyos pozíciókat tudományos életünkben. Hasonló jelenségekre a mezőgazdaságban megtalálták már a kifejezést: „megint elszemtelenedtek a kulákok”. A kongresszus útmutatást adott arra, hogy a tudományos élet kulákjainak is az orrára kell koppintani. A népi egység a tudomány világában sem jelenti és nem jelentheti az osztályellenséggel való megbékélést.

Néhány szemelvény csak a kongresszus munkájából és mennyi feladat! Az egyetemi felvételektől, a tudományos tanterv kidolgozásától a szak-

érettségis hallgatókkal való foglalkozáson keresztül az ellenséges ideológia és az ellenséges ideológusok ellen vívott harcig számtalan tennivalókat jelölt meg pártunk III. kongresszusa. Pártunk fokozott mértékben fordítja figyelmét az életszínvonal állandó emelkedése felé, ami az egészségügyi ellátás további nagymérvű fejlesztését is maga után vonja. Ez számunkra minden téren nagy és megtisztelő feladatot jelent. A párt elvárja tőlünk, hogy azon a helyen, ahová állított bennünket, megfelelőjünk ezeknek a feladatoknak. Erőnket megsokszorozza a III. kongresszus útmutatása: demokratikus népi egységbe kell a párt köré tömöríteni minden haladó erőt és kíméletlen harcot kell folytatni az életünk minden területén megalapuló, mindenre elszánt ellenséggel szemben.

Mi, egészségügyi dolgozók, a párt irányításával és segítségével sok nehéz feladatot megoldottunk már. Megigérhetjük pártunknak, hogy minden képességünkkel és erőnkkel azon leszünk, hogy tanításait egy percre sem tévesztve szem elől, megoldjuk az új szakasz feladatait is.

Öt hét Kinában

Irta: dr. Szabó Zoltán

A Kínai Népköztársaság Össz-szövetségi Szakszervezeti Tanácsa ez évben is meghívta a magyar szakszervezetek küldöttait a munkásosztály nagy nemzetközi ünnepére, május elsejére. Az egészségügyi dolgozók megbecsülése, lelkes és eredményes munkájuk elismerése jutott kifejezésre a SZOT elnökségének abban a határozatában, hogy a kéttagú küldöttség egyik tagjaként az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének elnöke képviselhette a magyar szervezett dolgozókat, köztük az egészségügyi dolgozókat is.

Összesen öt hetet töltöttünk Kinában és egy hétig tartott maga az utazás. Ennek a hat hétnek minden napja, de minden órája is, felejthetetlen szép élményekkel szolgált, a tapasztalatok rendkívül gazdag tárat tártak fel számunkra. Már maga a mintegy

háromnapos repülő út Budapest és Peking között

az országok, tájak, benyomások és látnivalók, szinte filmszerűen pergő, változatosságát nyújtja az utasnak. A mesék repülő varázsszövegén gondolja magát az ember, amikor több ezer méterrel a repülőgép alatt elsuhanak Ukrajna gazdag mezői, Szibéria hófedte hegyei, a Tajga beláthatatlan erdei, a Bajkál-tó acélszürke tükre, a Gobi-sivatag sárga homoktengere és az észak-kínai hegyek élesrérjzolt, barna láncolata, amelynek ormain és hágoin végláthatatlan kígyózik a Nagy-fal. De a varázslat hangulatával tölti el az utazót ez a nagy út akkor is, amikor szinte órák alatt éli át a négy évszak minden színét és változatát. Pekingben, amikor hazaindultunk, már forró nyár volt, a kínai mezőkön aratták az árpát. Irkuckban még épp csak pattantak a rügyek. Szverdlovszkban kora tavaszi friss, zöld levelek díszítették a fákat és bokrokat. Moszkvában teljes tavaszi pompában színesedtek a parkok és itthon, Budapesten, újból visszaértünk a kezdődő nyárba.

Gazdag és dús volt az a program, amivel napjainkat öt hétig a kínai elvtársak kitöltötték. Valóban alkalmas arra, hogy

a hős kínai nép új életét,

hatalmas hazájukat, azt a nagyszerű harcot, amellyel a szocializmust, még szebb, boldogabb jövőjüket építik, megismerhesük. Egész életre szóló, felejthetetlen élmény marad mindannyiunk számára Peking dolgozó népének május elsejei felvonulása. A Tyen-An-Men körbefutó erkélyén ott állt Mao-Ce-

Tung elvtárs, körülötte a párt, a kormányzat, az élenjáró dolgozók képviselői és lenn, a tér fehér kövein, mintha nem is emberek, hanem tavaszi virágerdő vonult volna: A boldog jelent és jövőt, a 600 milliós nép szereletét és ragaszkodását nyújtotta át Mao-Ce-Tung elvtársnak az a két kis úttörő, akik az úttörők virágot lengető, kacagó és éneklő tömegéből egyszerre csak kiváltak és mint két kedves kis madárfióka, szinte repülve futottak fel a Tyen-An-Men erkélyére.

Közel két hetet töltöttünk Pekingben. Jártunk Mukdenben, Fusanban, Nankingban, két napot töltöttünk Fuculiban, ahol az egyik hatalmas víztároló és elektromos erőmű-telep építkezéseit tekintettük meg. Voltunk Sanghaiban és végül pár napig Hancsauban, a kínai dolgozó nép egyik gyönyörű üdülővárosában. Megismertük a kínai nép sok évezredes múltjának nagyszerű emlékeit, láttunk üzemeit, szövetkezeti községeket, egyetemeket és iskolákat. A részleteken túl a leginkább lebilincselő és megragadó mindannyiunk számára az óriási ország természeti kincseinek kimeríthetetlen gazdagsága, a sok százmillió dolgozó szilárd egysége, optimizmusa és szárnyaló munkalendülete, a békébe vetett megrendíthetetlen hitük és békeakaratuk volt.

Az öt hét alatt, minden egyes városban, ahol csak jártunk, bőven nyílt alkalom számomra arra is, hogy betekinthessek a kínai dolgozó nép egészségügyi ellátásának számos alapvető kérdésébe, megismerhessem

a kínai egészségügyi dolgozók

életét, munkáját, tapasztalatokat szerezhessek az egészségügyi dolgozók szakszervezetének felépítéséről, munkájáról. Bármennyire is csábító beszélni a történelmi múlt emlékeiről, a gazdasági és kulturális élet területén szerzett tapasztalatokról, elsősorban mégis az egészségügyi szakszervezet tevékenységéről szeretnék néhány tapasztalatról szeretnék beszámolni, lapunk terjedelmétől megszabott keretek között.

Az orvostudományi egyetemek

közül alkalom volt meglátogatni a mukdeni orvostudományi egyetemet és a sanghai-i orvostudományi egyetem sebészeti klinikáját. Az orvosképzés ideje öt esztendő. Az ötödik évet az orvostanhallgatók klinikákon,

vagy kórházakban töltik. Nagy súlyt helyeznek az egyetemi oktatás során az elméleti képzés mellett a gyakorlati oktatásra. Az első három évben az elméleti és gyakorlati oktatás aránya 1:1. Az ötödik év első felében a különböző klinikai tárgyakból gyakorlati oktatás folyik, a második félév szakosított. A sanghai-i egyetem sebészeti klinikájának vezetője elmondotta, hogy az idei évig a szakosítás már a negyedik évben kezdődött, az ötödik, gyakorlati év pedig már teljesen szakosított volt. A tapasztalat azt mutatta azonban, hogy ez a rendszer bizonyos mértékig egyoldalú felkészültséget nyújt csak. Ezért ebben az esztendőben, az előbb említett — az általános orvosi tudás elnyerésére alkalmasabb — oktatási módra tértek át. A hallgatók alapos felkészültségét segítik elő azzal is, hogy 10–12 fős csoportokban folyik egy-egy évfolyamon belül a gyakorlati oktatás. A mukdeni egyetem segéd- és laboratóriumi eszközökkel kitűnően felszerelt elméleti intézetei amellel tették tanuságot, hogy az eredményes oktatásnak ezek a feltételei is messzemenően biztosítottak. A fiatal orvosok irányítása és elhelyezkedése tervszerűen történik. A szakorvos képzés bizonyos mértékig eltérő a nálunk kialakult rendszertől. Nincsen a szakorvossá minősítéshez előírt kötelező idő. Ez egyénileg, kinek-kinek az elért elméleti és gyakorlati felkészültsége alapján történik. A felszabadulás előtti időszakban elhanyagolták az orvosképzést is. Nemcsak annak minőségét, de számszerűségét is. A felszabadulás óta azonban a párt és a központi kormányzat minden lehető feltételt megteremt ahhoz, hogy ezt a hiányságot rövid időn belül felszámolja. A sanghai-i egyetem ma négyszer annyi fiatal orvost képez, mint 10 évvel ezelőtt és új orvostudományi egyetemek létesülnek.

Az egészségügyi középkáderek

alapképzése egységes. A középkádereképző iskoláknak két típusa van. Az egyikben ápolónővéreket képeznek. Erre hallgatók-ként azokat veszik fel, akik elvégezték a középfokú iskola első három évét, és két és fél évig tart. A másik iskola típusban az oktatási idő négy év. Ide a középfokú iskola hat osztályát végzett hallgatók kerülnek és vezető nővéreket képeznek belőlük. Önálló iskola típusban történik a szülésznőképzés. Nagyszámú és jólképzett szülésznőre különösen a falvakban van nagy

szükség. Hogy ez mennyire előtérben álló feladat, mutatta a kedves és jólsikerült játékfilm is, amelynek alaptémája éppen a falusi szülésznő élete, munkája, főszereplője pedig egy kis parasztlányból lett szülésznő.

A különböző jellegű intézményekben nagy súlyt fektetnek a szakkaderek továbbképzésére és ebben komoly szerepet visz a szakszervezet, a helyi szakszervezeti bizottságok.

Mind az orvosi egyetemeken, mind a középkádereképző iskolákon az eredményes oktató munkát nagy mértékben megkönynyíti, hogy a középfokú iskoláiban

a természettudományi tantárgyak oktatása

igen alapos. Erről személyesen is alkalmam volt meggyőződni az egyik pekingi középfokú leányiskolában. Mind a vegytan és fizika, mind az állattan gyakorlati oktatására jól felszerelt gyakorló termeik vannak. Látogatásunk alkalmával éppen gálambokat boncoltak az egyik évfolyam hallgatói. Az iskola igazgatója kérdésünkre elmondta, hogy a hallgatók között nagy az érdeklődés az orvosi pálya iránt. A VI. éves hallgatók tekintélyes része kéri minden évben felvételt az orvostudományi egyetemekre. Ebben bizonyára nemcsak az egészségügyi dolgozók munkájának a megbecsülése, hanem az iskolákban folyó gyakorlati, természettudományos oktatás is komoly szerepet játszik.

Mint érdekességet szeretném megjegyezni még, hogy, ha kis számban is, de akadnak még olyan orvosok, akik képzettségüket nem orvostudományi egyetemeken szerezték meg, hanem „inas évek” alatt vették át, ugyancsak hasonló módon orvos lett orvosoktól. Ezek az orvosok a gyógyításban számos sajátos módszert alkalmaznak, sokféle, bizonyára évszázadok empiriája alapján alkalmazott, gyógyszerert használnak. Hogy ezek egyrésze nem elvetendő, amellel szól az, hogy pl. a mukdeni gyógyszerintézet számos ilyen gyógyszer hatásmechanizmusát és felhasználását vizsgálja tudományosan.

A közvetlen betegellátás, de a megelőző egészségügyi munka egy részének is

két fontos alappillére

van. Az egyik a kórház, a másik az ipari üzemegészségügyi háló-

zat. Pekingben alkalmam volt hosszabb időt eltölteni egy gyermekkorházban és egy általánoskorházban. Nankingban meglátogattam az ú. n. munkáskorházat. Fuculiban több órát tölthettem az ottani építkezések mellett épült korházban, megismerem a sanghaji egyetem sebészeti klinikáját, az egyik sanghaji nagyüzem gyári szakrendelőintézetét és számos egyéb egészségügyi intézményt.

A korházak felügyelet szempontjában általában két típusba sorolhatók. Vannak állami korházak, amelyek közvetlenül az egészségügyi minisztérium irányítása alatt állnak és vannak olyanok, amelyek közvetlen irányítása a helyi államigazgatási szervekhez tartozik. A korházak keretén belül — és ez alól az egyetemi klinikák sem kivétel —

nagyforgalmu szakrendelés is folyik

A pekingi gyermekkorház pl. dél-eltől szakrendelésén naponta átlagosan 800, délutáni fertőzőbeteg rendelésén közel 100 beteget lát el. A pekingi állami korház, amely kb. 300 ágyas, szakrendeléseken naponta átlagosan 600, a fertőző betegeknek tartott rendelésen mintegy 70 beteget lát el. A mukdeni egyetemi klinikák naponta mintegy 2500 beteget vizsgálnak és gyógyítanak szakrendeléseiken. Ezek a szakrendelések szűrővizsgálatot is végeznek (iskolák, üzemek). Különösen kiterjedt szűrőmunkát végez a nankingi munkáskorház, nemcsak a korházon belül, hanem magukban az üzemekben is, ahova ebből a célból szakorvosi brigádok szállnak ki. Annak ellenére, hogy a korházak ilyen széleskörű szakrendelési feladatokat látnak el, a korház-rendelőintézeti egység még csak csírájában van meg. Nehézségekbe ütközik — mint ahogy erre az intézmények vezetői rámutattak — egyrészt a területi elv megvalósítása, másrészt a feltétel biztosítása ahhoz, hogy az a korházi osztályon dolgozó orvos, aki egyben a szakrendelésen is működik, a korházba felvett betegét saját osztályán helyezze el. A körzeti — rendelőintézeti — korházi egység megvalósítása egyelőre még szintén nehézségekbe ütközik.

A korházi szakrendelések

nagy forgalma és kiterjedt munkája — megítélesem szerint — a körzeti orvosi ellátás nehézségeire, mindenekelőtt arra vezethető vissza, hogy elegendő körzeti orvos nem biztosítható. A rendeléseken az orvosi munkát azzal igyekeznek tehermentesíteni, hogy minél több adminis-

trációs feladatot vesznek le az orvos válláról. Két rendelő orvosra általában egy adminisztratív munkaerő esik. Annak ellenére, hogy a szakrendelések a korházon belül folynak, a legtöbb helyütt önálló röntgen és laboratórium részleggel rendelkeznek. Ez minden esetre megkönnyíti a szakrendelések munkáját, tehermentesíti a megfelelő korházi részlegeket.

A korházak technikai felszerelése gazdag és kitűnő

Az utóbbi esztendőben az orvosi műszeripar hatalmas méretekben fejlődött és mind inkább képes a belső szükségletet ellátni. Erről nemcsak a korházak felszerelése, hanem azok az ipari kiállítások is bizonyosságot tesznek, amelyeket különböző városokban a látogatónak módja van megtekinteni. Jellemző példaként szeretném megemlíteni, hogy a fuculini ideiglenes korház laboratóriumában két kitűnő, modern elektromos thermostátot, több elektromos centrifugát és három mikroszkópot láttam. Annak megfelelően, hogy a korházakon nyugszik részben a járóbetegek ellátása, elsősorban azonban a fekvőbetegellátás országrésze, létszámmellátottságuk általában a mi itthoni viszonyainknál jobb. A pekingi állami korházban pl. nem egészen 5 betegágyra jut 1 orvos és kb. 3 betegágyra 1 ápolónővér. Egy betegágyra itt általában 1,6 korházi dolgozó esik. A nankingi munkáskorházban 1 orvosra mintegy 7,7, 1 ápolónővérré mintegy 4 beteg jut. A létszámmellátottságnál azonban — ismétlem — tekintetbe kell venni, hogy a korházi orvosok egy része a korházi szakrendelésen is dolgozik. Még jobb a személyi ellátottsága a pekingi gyermekkorháznak. Igaz, hogy ez a korház arra készül, hogy összesen sokkal nagyobb ágylétszámú, a legmodernebb elvek szerint és igényeknek megfelelően épült hajlékba költözik át és már most felkészül a meg növekedett kaderszükségletre.

A korházakban a gyógyító munka mellett

komoly oktatómunka

is folyik. Egyrészt ezekben töltik V. évüket az orvostanhallgatók, másrészt itt szerzik meg szakképzettségüket a szakorvosok. E mellett tudományos problémákkal is foglalkoznak. Rendkívül tanulságos volt számomra olyan betegségekkel és betegekkel találkozni, amilyenekről itthoni viszonyaink közt valóban csak könyvekből van ismeretünk. A pekingi állami korház belgyógyászati osztályán láttam és vizsgáltam két kala-azar beteget, a belgyógyászati osztályfőorvos és egyben a korház igazgatója dr.

Vung pedig megajándékozott, egy szép, kórokozókat bőven tartalmazó, kenettel. Ugyanitt a sebészeti osztály orvosai elmondották, hogy az utóbbi három év során közel 70 Banti-kórban szenvedő betegnél végeztek lépkütiást. A korházak és egyetemi klinikák betegellátó munkájának méreteit fejezik ki pl. a sanghaji egyetem sebészeti klinikájának adatai is. A klinikán, amely több mint 400 ágyas, a havi műtétek száma átlagosan 1000. A tüdősebészeti osztályon egy év alatt mintegy 3000 műtét beavatkozást végeztek. A klinikának 11 kitűnően felszerelt, aseptikus műtője van. Eredményes munkájukat igazolja, hogy a tüdősebészeti beavatkozások mortalitása 0,3 százalék.

Különösen nagy súlyt fektet az egészségügyi kormányzat

az üzemi egészségügyi hálózat

kiepítésére, arra, hogy magas szinten biztosíthassa a nagyüzemi dolgozók egészségügyi ellátását. Ennek a hálózatnak az egyes láncszemei: az üzemi korház, az üzemi szakrendelő, az üzemszervek orvosi rendelői és egészségügyi szolgálata. Kiegészítik ezt a hálózatot az üzemi szanatóriumok, éjjeli szanatóriumok, a diétás étkezdék, bölcsődék és napköziotthonok. Üzemi korházzal és szakrendeléssel természetesen csak a megfelelő számú dolgozót foglalkoztató nagyüzemek rendelkeznek. A saját korházzal nem rendelkező üzemek dolgozói korházi ellátását azzal is biztosítják, hogy a fekvő betegek ellátása céljából szerződéses viszonyban vannak nem üzemi korházakkal. A nankingi mun-

káskorház pl., amely nem egy meghatározott üzemhez tartozik, számos kisebb üzemmel áll szerződéses viszonyban. Az üzemi szakrendelések a dolgozók munkaidejének megfelelő időben dolgoznak. Ellátják nemcsak az üzem dolgozóit, hanem azok hozzátartozóit is. Az üzemi rendelőintézetekben gyógyszerár is működik úgy, hogy a beteg dolgozó azonnal, helyben megkapja a szükséges gyógyszert is. Szükség esetén a szakorvosok és a gyógyszerár a munkahelyen látja el a dolgozókat. Az üzemi dolgozók, az üzemi szakrendelés és az üzemszervek orvosa mellett, igénybevehetik a lakóhelynek megfelelő orvost is. A táppénz-behelyezés is megtörténhetik mindkét helyen. (A biztosított dolgozók betegség esetén 6 hónapig teljes fizetésüket kapják táppénzként, ezentúl annak 80 százalékát.)

A jól kiépített üzemi egészségügyi hálózat, az üzemi egészségügyi dolgozók és a szakszervezeti bizottságok gondos, felvilágosító és operatív tevékenységének következtében nagy mértékben csökkent az üzemi balesetek száma. A sanghaji szövetségi gyárban pl. elmondották, hogy mindezek eredményeképpen havonta 4—5 könnyebb sérülés fordul elő csupán. Ugyanitt felszabadulás előtt nem volt ritka a halálos baleset sem. Fusánban Északkelet Kína egyik szénbányászati központjában, ugyanezen okok következményeként a balesetek csökkenésének az alakulása a következő: az 1943-ban bekövetkezett balesetek számát 100-nak véve, 1953-ban a balesetek száma 4,5 volt.

(A cikk második részét lapunk következő számában közöljük.)

A Magyar Tudományos Akadémia új akadémikusai és levelező tagjai

A Tudományos Akadémia közgyűlése megválasztotta új akadémikusait és levelező tagjait.

Levelező tagból akadémikussá választották: Gegesi Kiss Pál egyetemi tanárt, a Budapesti Orvostudományi Egyetem dékánját, szakszervezetünk elnökségének tagját.

A Tudományos Akadémia tagjainak és munkatársainak kitüntetése

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa a tudományos munka és a tudományos szervezés terén elért kimagasló eredményeik elismerésül:

Szörényi Imre akadémikusnak a „Munka Vörös Zászló Érdemrend”,

Straub F. Brunó akadémikus-

A közgyűlés levelezőtagjául választotta Gömöri Pál és Went Aladár egyetemi tanárokat.

KINEVEZÉS

A minisztertanács dr. Weil Emil tanszékvezető docenst a budapesti Orvostudományi Egyetem egészségügyi tanszékére egyetemi tanárrá ki-nevezte

nak és Szentágothay Jánosnak, az MTA levelezőtagjának a „Munka Érdemrend”,

Láng Imrének, az MTA Orvostudományi Dokumentációs Központja vezetőjének a „Szocialista Munkáért Érdemérem” kitüntetést adományozta.

A budapesti egészségügyi dolgozók mezőgazdasági patronáló munkájának tapasztalatai

Az új szakasz gazdaságpolitikájának központi célkitűzése, a magyar mezőgazdaság nagyarányú fejlesztése nemcsak a parasztság ügye, hanem az egész dolgozó nép ügye, nemzeti ügy. Pártunknak ezt a tanítását ismeri ma már minden magyar dolgozó és lelkes felajánlásokkal igyekszik ezt a tanítást a gyakorlatban megvalósítani. Hatalmas méretekben bontakozik ki az ipari munkások, a műszaki értelmiségnek és a tudomány embereinek patronáló mozgalma a gépállomások és a termelőszövetkezetek, állami gazdaságok megsegítésére. Budapest egészségügyi dolgozói, kórházak és rendelőintézetek orvosai és ápolónői is lelkesen csatlakoztak az üzemek dolgozóinak mozgalmahoz. Ez év tavaszán számos kezdeményezés történt Budapest egészségügyi intézményeiben a falusi dolgozók egészségügyi helyzetének megjavítása érdekében. Ezek a kezdeményezések szükségessé tették, hogy ezt a kezdetben nem egységes mozgalmat a budapesti felső párt-, állami és szakszervezeti vezetési koordinálja. A Budapesti Pártbizottság, a kerületi pártbizottságok, a fővárosi tanács XII-es ügyosztálya és a szakszervezetünk budapesti bizottsága segítségével kezdte ennek a mozgalomnak az irányítását. A koordinálás eredményeként kialakult az az egységes és helyes szemlélet, amely ma jellemző a budapesti egészségügyi dolgozók mezőgazdasági patronáló munkájára. Ez a szemlélet abban áll, hogy a mozgalom lényege a szakorvosi konzultatív tevékenység eljuttatása közvetlenül a falusi dolgozókhöz, és pedig olyan módon, hogy az ne a falusi orvosok megkerülésével, hanem azoknak közvetlen bevonásával történjék. Az egészségügyi patronáló munkának a falusi orvos gyógyító-megelőző munkájának megerősítését kell eredményeznie. Ezt az alapelvet valószínűsítették meg a gyakorlatban a XII. kerület, a XIII. kerület, Csepel és kisebb méretekben néhány más kerület orvos-brigádjai.

A XII. kerület egészségügyi dolgozói

Pest megye monori járását patronálják. A járási egészségügyi osztály és az illetékes falusi körzeti kezelőorvos bevonásával a helyszínen állapították meg, hogy a falu lakosságának milyen szakorvosi tanácsadása van szüksége. A XII. kerületi brigád eddig két ízben volt vidéken, először Süllyáson, másodízben Pilis községben. Harmadik kiszállásuk most van előkészítés alatt. Mind a két kiszállásuk alkalmával több mint 900 jelentkezőt vizsgáltak meg, Süllyáson 556 röntgen-átvilágítást végeztek. Süllyáson a lakosság 25 százalékát átvizsgálták. Mind a két kiszállás alkalmával a mozgósítás igen jó volt, bevonták a község tanácsát, a Vöröskeresztet, az MNDSZ-t, az iskolák pedagógusait. Mindkét helyen igen lelkesen fogadták a brigádot, bőségesen megvendégelték őket, a brigád kiszállását ünnepélyessé tették. A kiszállások szakmai szempontból is eredményeseknek mondhatók. Alattalánosságban a vizsgálatra jelentkeztetteknek több mint felénél találtak többé-kevésbé komoly elváltozásokat Süllyáson községben a sebészeti szakvizsgálaton megvizsgált 23 fő közül 16 főt műtetre javasoltak, ebből 4 sürgős eset volt. A szemészeti vizsgálaton jelentkeztettek közül egysem volt kóros elváltozás nélkül. A gyermekek igen nagy részénél strumát találtak. A szakorvosi vizsgálatok leleteit és terápiás tanácsait átdáták írásban és sok esetben szóban is a falu körzetorvosának, valamint értékelő jelentést küldtek a pestmegyei tanács egészségügyi osztálynak.

A XII. kerület brigádja

első kiszállásánál az volt a hiba, hogy nem volt meg a megfelelő helyes arány a falu igénye és a kiszálló brigád munkaerő kapacitása

között. Ez a körülmény az orvosi munka minőségének a rovására ment és a jelentkezők között torlódásra vezetett. A második pilisi kiszállásuk alkalmával éppen ezért növelték a brigád szakorvosainak számát és a torlódás elkerülése céljából a jelentkezők előre sorszámozást kaptak. Igen jó hatást váltott ki Pilis községben, hogy a brigád 3 rövid egészségügyi propagandafilmet vetített le a falu lakossága előtt. Ez a három film „Legdrágább kincsünk a gyermek”, „Környezetünk egészségügye”, „Bélfertőzések” volt. A brigád higiénikus orvosa a vízellátás kérdését vizsgálta meg és adott helyes tanácsokat a körzetorvosnak. Teljesen hasonló elvek és módszerek alapján dolgoznak

a XIII. kerület egészségügyi intézetének brigádjai

is. Ebben a kerületben az a jellemző, hogy igen alapos és minden részletre kiterjedő, jó előkészítő munkát végeztek. A brigád asszisztensei, mielőtt a jelentkező az orvoshoz kerül, felveszik és írásban rögzítik a beteg rövid anamnézisést, és így a vizsgálati idő lényegesen megrövidül. A XIII. kerület dolgozói Nógrád megye részleges járásába és Heves megye pástói járásába járnak patronáló munkára. A lelkes fogadtatásban a falusi lakosság és a falusi egészségügyi dolgozók részéről itt sincs hiány. A szakmai eredmény szintén komolyan mondható. Hogy csak egy példát mondjak: az egyik kiszállásnál a megvizsgált 530 gyermek közül 47-nél találtak pozitív röntgen elváltozást. Ezek közül 17 aktív folyamat-

nak járt, a többi nem volt aktív, azonban feltétlen gondozásra, ellenőrzésre szorult. A járásban meningitis járványt észleltek és ennek a leküzdésére a brigád magával vitte az OKI parazitológus szakértőjét, Makara elvársát. Kiderült, hogy a járvány okozója nem a feltételezett kulancs, hanem eger.

A csepeli rendelőintézet orvosai és ápolónői

úttörő munkát végeztek, amikor Budapestről elsőnek mentek le ebben az évben falura patronáló munkára. Ők kisebb méretben nem egy járást, hanem csak a szigetújfalusi gépállomást patronálják ide viszont rendszeresen visszatérnek. A csepeliek gárdája igen lelkes kis kollektíva. A többiekől eltérően nem vasárnap és nem egésznapra, hanem hétköznap a délutáni órákban mennek ki, hogy munkaidő után vizsgálják meg a gépállomások dolgozóit. A csepelieknek van egy másfajta mezőgazdasági patronáló mozgalmuk is. Ez abban áll, hogy a csepeli ipari üzemek munkásbrigádjaihoz csatlakozik egy-egy orvos asszisztens pár és amíg a munkások gépeket javítanak addig az orvos-asszisztens pár szakorvosi tanácsokat ad és egészségügyi propagandát végez. 16 ilyen orvos-asszisztens párt szerveztek a csepeliek és ezek Fejér megye termelőszövetkezeit patronálják. A csepeliek bevezették azt a rendszert, hogy a rendelőintézetben vizsgálatra megjelent mezőgazdasági dolgozónak a nyári idény alatt soronkívüliséget biztosítanak. Ez a kezdeményezés igen helyes és más rendelőintézetekben is helyes volna bevezetni. A cse-

peli egészségügyi dolgozók a kerületi pártbizottságtól írásos dicséretben részesültek.

Budapest többi kerületében

is megszervezték a patronáló orvos-brigádokat. Az orvosok és ápolónők mindenhol lelkesen vállalkoznak erre a munkára és a IV., VII. és a IX. kerületben a brigádok készen állnak, csak autópálya problémák akadályozzák őket az elindulásban. A IV. kerület brigádjai július első napjaiban fognak elindulni.

Több kerületben folyik olyan patronáló munka, amely Budapest területén belül lévő szocialista gazdaságok egészségügyének megjavítását célozza. A Szántó Kovács János-u.-i rendelő dolgozó a XVI. kerületi „Augusztus 20” termelőszövetkezetbe járnak ki. Nagy népszerűségnek örvendett itt az EKG-vizsgálat, amennyiben majdnem minden dolgozó meg akarta a szívét vizsgáltatni. A szakorvos igen leleményesen egy mellékhelyiségben fekete papírral sötétkamrát is készített, a filmeket rögtön előhívta és értékelte. Dr. Töröcsik a tsz dolgozóinak a veradás jelentőségéről tartott előadást, ami után 32 dolgozó jelentkezett veradásra. A XX. kerület körzetorvosai rendelésüket úgy végzik, hogy az a mezőgazdasági munkák befejezése utáni órákra essék. A XX. kerületi rendelőintézet szakorvosai pedig meghatározott időpontokban kijárnak a körzeti orvosi rendelőbe és ott adják meg a szakorvosi tanácsokat azért, hogy ne kelljen a nagy nyári mezőgazdasági munkák idején a tsz dolgozóknak a rendelőintézetbe bejárni.

A budapesti egészségügyi dolgozók rövid kéthónapos

patronáló munkájának tanulságait

a következőkben foglalnám össze:

1. Helyes a mozgalom alapelve: szakorvosi tanácsadó szolgálat biztosítása a falusi dolgozóknak úgy, hogy ez a körzetorvos bevonásával történjék, a körzetorvos gyógyító-megelőző munkáját erősítse. Mivel ez az alapelve helyes, ilyen irányban a mozgalmat tovább kell fejleszteni annál is inkább, mert a patronáló munkának igen komoly politikai és szakmai eredményei vannak, másrészt mert orvosaink, ápolónőink ezt a munkát szeretik, változatossá tartják, szakmai ismereteik bővülésére vezet és érzik, hogy ezzel a munkával tudnak javítani a falu egészségügyén.

2. Igen helyes, ha a brigádok nemcsak szakorvosi tanácsadást, hanem egészségügyi propagandát is végeznek, akár szóban, akár filmmel.

3. A sikerhez elengedhetetlen, hogy ne csak a falusi állami szerveket, hanem a társadalmi szerveket is bevonjuk a munkába, nevezetesen az állandó bizottságot, a Vöröskeresztet, az MNDSZ-t és elsősorban a falusi pártszervezeteket.

4. A brigádok szakorvosi összetételét a falu igényéhez kell szabni. Ne csak a falusi orvosokra támaszkodjunk e tekintetben, hanem laikusokra is, tanácsai vezetőkre, iskolaigazgatókra, gépállomások vezetőire stb., akik igen jó javaslatokat tudnak tenni arra, hogy a lakosságnak mire volna szüksége.

5. Feltétlenül fontos, hogy gondosan egyeztessük a falu igényét a brigád munkaerőkapacitásával.

6. A munka továbbfejlesztése érdekében feltétlenül szükséges, hogy Budapest különböző kerületeinek brigádjai között megismerjék a tapasztalatcsere, elterjesszük a helyes és jó kezdeményezéseket.

Dr. KARPATI IMRE

Budapesti Bizottság megbízott elnöke

A Szakszervezetek Országos Tanácsának teljes ülése

Június 26-án tartotta teljes ülését a Szakszervezetek Országos Tanácsa. Kristóf István elvtárs, a Szakszervezetek Országos Tanácsának elnöke kérte, hogy a Szakszervezetek Országos Tanácsa IV. teljes ülése mentse fel elnöki tisztségéről, tekintve, hogy a Magyar Dolgozók Pártjának III. kon-

gresszusán választott Központi Revíziós Bizottság elnökévé választotta. A teljes ülés a felmentést megadta és a Szakszervezetek Országos Tanácsa elnökévé Mekis József elvtársat, a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottságának póttagját, a SZOT elnökségének tagját választották meg.

Kitüntetések

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa
Preisch Kornélnak, az orvostudományok doktorának 85. születésnapja alkalmából,
Ivánovics György akadémiai

levelezőtagnak, a szegedi Mikrobiológiai Intézet igazgatójának 50. születésnapja alkalmából a „Munka Erdemrend” kitüntést adományozta.

A tanácsi dolgozók kitüntetése

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa a helyi tanácsok apparátusában végzett kiváló munkájuk elismeréséül

Abádi Gyulának, a baranyamegyei tanács vb. osztályvezetőjének,

Félix Lászlónak, a pestmegyei tanács vb. osztályvezetőjének, a

helyi tanács végrehajtóbizottságában végzett kiváló munkája elismeréséül,

Kende Zsigmond, a budapesti városi tanács vb. egészségügyi állandó bizottsága elnökének a „Szocialista Munkáért Erdemérem” kitüntetést adományozta.

Kitüntették a koreai Rákosi Mátyás kórház dolgozóit

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa kitüntette a koreai Rákosi Mátyás kórházban dolgozott ötödik egészségügyi csoport tagjait. A kitüntetéseket Dobi István, az Elnöki Tanács elnöke adta át az Elnöki Tanács fogadótermében. Az ünnepségen jelen volt Darabos Iván, az Elnöki Tanács titkára, Zsoldos Sándor egészségügyi miniszter és Szabó Zoltán szakszervezetünk elnöke. Ott volt An Jen, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság budapesti nagykövete. Dobi István mondott az ünnepségen beszédet. Ezután Zsoldos Sándor egészségügyi miniszter szólt az egybegyűltekhöz, majd Dobi István átnyújtotta a kitüntetéseket.

Dr. Berényi Béla, dr. Iván László, dr. Koncz Imre, dr. Kulka Frigyes, dr. Várkonyi Pál, Juhász Zsuzsa a „Munka-Erdemrend”, Kurucz István, dr. Haintz György, dr. Bogdándi György, dr. Némethi Géza, dr. Furtényi Géza, dr. Satori Ödön, dr. Tompa Ferenc, Weiler Anna, Kormos Ilona, K. Sebestyén Béla, Kótai János, dr. Szentmiklósi László, Erényi Lajos és Szabó Béla a „Szocialista Munkáért Erdemérem”, dr. Lajtavári László, Ruppert Ilona, Flórián Zoltán, Károly László, Frindt György és Balogh József a „Munka Erdemérem” kitüntetést kapta.

A Semmelweis-Székház megnyitása

1954 május 31-én ünnepélyesen megnyitották a Semmelweis-székházat. A Magyar Tudományos Akadémia és az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete közös rendezésében tartott tudományos felolvasó ülés előtt Maucha Rezső, az MTA V. osztályának elnöke és Gegesi Kiss Pál, a budapesti Orvostudományi Egyetem

nek tagja méltatták a székház megnyitásának jelentőségét. Azután dr. Gömöri Pál egyetemi tanár, az MTA levelezőtárgya tartotta meg előadását „A hypoxia és a hypercapnia szerepe a vesevérkeringés idegrendszeri szabályozásában” címmel. Mald Láng Imre, az Orvostudományi Dokumentációs Központ vezetője ismertette és bemutatta az újjáalakult dokumentációs központ helyiségeit és működését.

IV. éves orvostanhallgatók nyári gyakorlata Szombathelyen

Június elsején közel 300 medikus indult az ország minden részébe, hogy négyévi becsületes tanulás után két hónapon át, megfelelő irányítás mellett, önállóan találkozassanak a „betegekkel”, akik bizalommal várják gyógyulásukat az orvosok tudásától, szakértelmétől.

Mennyi izgalom, kíváncsiság a medikus szemekben, amíg befut a vonat a vidéki városok kisebb-nagyobb vasútállomására.

Milyen a kórház, milyenek az orvosok, az ápolónők, hogyan fogadnak bennünket? Ezek a kérdések fordulnak meg a medikus fejekben, amíg bőröndjeiket leveszik a vasúti kocsiból és körülnéznek az ismeretlen állomáson, a jövő-menő embereken.

A bizonytalanság azonban percek alatt megszűnik. Mert ahogyan az egyetemen szerető gondoskodás vesz körül bennünket, ugyanúgy érezzük sok-sok kilométerrel Budapesttől ezt a gondoskodást változatlanul.

A szombathelyi állomáson pl. a Megyei Kórház igazgatója, a kórház pártszervezete és szakszerve-

zeti bizottsága nevében a szakszervezeti bizottság elnöke és a területi bizottság titkára fogad bennünket — és egy gépkocsi, amely a csomagokat viszi a szálláshelyre.

Szinte máris otthon érezzük magunkat. A fogadtatás nem külsőség, ezt azonnal tapasztaljuk. Az igazgató elvtárs irányításával úgyszólván a kórház minden részlege részletesen abban, hogy szálláshelyünk, munkakörülményünk a legmegfelelőbb legyen.

A bemutatkozás, az igazgató elvtárs szavai azonnal meghatározzák további magatartásunkat és úgy érezzük, máris befogadtak bennünket a kórház munkaközösségébe és a legteljesebb bizalmat előlegezték számunkra.

A bemutatkozásnál jelen voltak a belgyógyászati és szülészeti főorvosai és orvosai, akik azonnal szívesen tájékoztattak osztályuk munkájáról és a mi munkánkról.

Az igazgatóhelyettes elvtárs lett állandó patro-

nálunk és valóban minden kérdésünk azonnal meghallgatásra talál.

Ezek után már szinte természetesnek vesszük, hogy a kórház minden dolgozója tud érkezésünkről és mosolyogva fogadnak, bármerre is megyünk.

A gondos szervezés következménye, hogy az osztályos munkába való beosztásunk szinte percek alatt megtörténik. A csoport fele a belosztályra, másik fele a szülészetre megy és máris kezd a munkát. Nem a véletlen határozza meg, hogy mit csinálunk, hanem előre elkészített munkaterv alapján dolgozunk és mégsem iskolás órarend szerint. A tanulás korlátlan lehetősége áll rendelkezésünkre. Ha bármi iránt érdeklődünk, mindenki szívesen ad felvilágosítást. Jellemző, hogy például néhányunknak, az egyik délután kedvünk jámadt megnézni a Vértelítő Állomást és anélkül, hogy előre bejelentettük volna, a vezető főorvos elvtárs

azonnal megkérte egyik orvosát, hogy mutassa meg az egész állomás működését. Így ismerkedtünk meg az eddig számunkra ismeretlen egészségügyi egység működésével a legapróbb részletekig. De nem lehet olyan kérdésünk, mely ismereteink bővítését segíti elő, hogy ne teljesítsék.

Ami a betegekkel való foglalkozást illeti, kitűnő szakemberek irányítása mellett a legfontosabb gyakorlati ténykedést mindannyiunknak szemelőn módjában van elsajátítani.

Sok a munka egy-egy orvosnak a vállán és mégsem sajnálják a fáradságot, hogy munkaközben magyarázzanak nekünk és a legnagyobb türelmet tanúsítsák irántunk. Igen jó érzékkel és módszerrel fejlesztik önbizalmunkat és felelősségérzetünket.

A szülészeten szigorlati előkészítés folyik, rendszeresen megbeszéljük az anyag egy-egy részét, pedig ez komoly megter-

helést jelent úgy a főorvos, mint az orvos elvtársaknak.

A gyakorlatnak még csak az elején vagyunk és máris mennyi élményben van részünk. Önkéntelenül is arra gondol az ember: mi a biztosíték, hogy a két hónap alatt végig ilyen zavartalanul, gördülékenyen folyik majd a munkánk.

Meggyőződésem, hogy van ilyen biztosíték. A kórház igazgatóságának anyagi feltételeket megteremtő ereje mellett a helyi pártszervezet és szakszervezeti bizottság szervezőkészsége alapot ad munkánk zavartalan biztosításához.

A kórház munkastílusa, a munkakollektíva szakmai és erkölcsi felkészültsége, jellemformáló erővel rendelkezik és komolyan befolyásolni tudja további elképzeléseinket orvosi hivatásunkról. Segítsen a kórház pártszervezete és szakszervezeti bizottsága, hogy az élenjáró dolgozók magatartását sajátítsuk el és valóban újtípusú, kommunista gondolkodású orvosokként kerüljünk ki az egyetemről.

LENGYEL SANDOR,
IV. é. orvostanhallgató.

A bérrendezés tapasztalatai

A minisztertanácsnak az egészségügyi dolgozók fizetésének rendezésére hozott határozatában kifejezésre jutott az egészségügyi dolgozók munkájának megbecsülése és az a törekvés, hogy megszűnjék a bérezés elmaradása az egészségügyi szervezeti és tartalmi fejlődésétől. Az, hogy az egészségügyi dolgozók beralapja évi 96 millió forinttal emelkedett — a dolgozók összességének életszínvonalát emelő rendelkezések mellett — az egészségügyi dolgozók anyagi helyzetének további javulását jelenti.

Az egészségügyi dolgozók többsége megértve ezt,

megelégedéssel fogadta a bérek rendezését

Ezt bizonyítja az intézmények többségében kialakult lelkes hangulat, s az ennek nyomán keletkezett munkafelajánlások. Különösen örömmel fogadták bérük rendezését a vidéki körzeti orvosok, a kórházak segédorvosai, szakorvosai és főorvosai, ápolónői. Általában nagy örömet váltott ki az ügyeleti díjak rendezése is. Nem hallgathatunk azonban el, hogy egyes rétegeknel, egyes intézményekben elégedetlenség is mutatkozik.

Az elégedetlenség okait elemezve látnunk kell politikai nevelő és felvilágosító munkánk hiányosságait. Funkcionáriusaink nagy többsége lelkesen és hozzáértően dolgozott, kérte és felhasználta a pártszervezetek segítségét, irányítását. Ezek a funkcionáriusok már a politikai előkészítő munka során is hozzájárultak a szakszervezet megbecsüléséhez, tekintélyének emeléséhez, a jó hangulat kialakításához.

Elégedetlenség főleg ott mutatkozik,

ahol a bérrendezés ismertetése csak általánosságban történt meg, nem pedig rétegenként, a helyi viszonyokra alkalmazva. Így a rendelőintézetek és gyógyszerárak dolgozói, az adminisztratív és műszaki dolgozók is az átlagos 17 százalékos emelést várták sokhelyütt. Bér-emelést vártak, nem bérrendezést. Nem magyarázták meg egyes funkcionáriusaink az alsó és felső bérhatár közötti beosztás jelentőségét, a socialista bérezés elvi kérdéseit. Ebből adódott, hogy vannak dolgozók, akik nem értették meg, hogy a legjobb dolgozókat az átlag fölé, a kevésbé jó dolgozókat pedig, a socialista bérezés elveinek megfelelően, az alacsonyabb kategóriába kell sorolni.

Opportunizmus mutatkozott meg abban, hogy egyes állami vezetők és szakszervezeti funkcionáriusok mindenkit a legjobb

dolgozónak kívántak feltüntetni. Ez az egyenlődsé, s az a tény, hogy a besorolási munka után egyesek nem álltak ki bátran az elégedetlen dolgozók panaszaival szemben, rontotta az általánosan kialakult jó hangulatot.

Mindezek alapján elsősorban agitációs munkánkat kell megjavítani. Rá kell mutatnunk, hogy

a bérrendezés az életszínvonal emelésének csupán egyik eszköze

Dolgozóinknak azt is tisztán kell látniuk, hogy a bérhatáron belül jelenleg történt besorolás nem örökre szól. Aki megjavítja munkáját, az a jövőben feljebb sorolható lesz. De meg kell magyarázni azt is, hogy az „egyenlő munkáért egyenlő bért” elve nem azt jelenti, hogy azonos munkakör-

ben mindenki munkája egyenlő, hanem éppen ebből következik, hogy a végzett munka minősége között mutatkozó különbségnek a besorolásban is megfelelően kifejezésre kell jutnia. Ezzel dolgozóink anyagilag is érdekeltté válnak munkájuk színvonalának emelésében. Végül azt is meg kell mondanunk, hogy jelenlegi bérrendezésünk az adott lehetőségek mellett sem lehetett tökéletes, maradtak még fent aránytalanságok, s alacsonyán díjazott munkakategóriák. Bízunk abban, hogy adott körülmények között lehetőség nyílik ezek korrekciójára.

Komoly nevelő munka vár egyeztető bizottságainkra

Helytelen volna az egyeztető bizottságok hatáskörébe nem tartozó fellebbezéseket egyszerűen visszautasítani. Helyesen úgy járunk el, ha az állami és szakszervezeti funkcionáriusok bevonásával minden egyes dol-

gozóval megtárgyaljuk panaszát és megmagyarázzuk ilyen, vagy olyan besorolásának okát. Ehhez természetesen az szükséges, hogy felszámoljuk végre a megalkuvást, s bátran álljunk ki a besorolások során nyilvánított — és bizonyára kellően indokolt — véleményünk mellett. Ugyanakkor az egyeztető bizottságok a törvényeknek és a rendeleteknek megfelelően bátran álljanak ki a dolgozók jogos panaszai mellett, hozzanak az igazságnak megfelelő határozatokat és feltétlenül vigyék keresztül a jogerős határozatok végrehajtását.

Ilyen politikai munka mellett annak ellenére, hogy a bérrendezés természeténél fogva nem oldotta meg az egészségügyi dolgozók valamennyi problémáját, mégis hozzájárulhat közvetlenül a betegellátás s közvetve egész dolgozó népünk életszínvonalának emeléséhez.

Vidám János
a bérosztály vezetője.

TAGGYÜLÉSEK ELŐTT

munkahelyekre és beszélgettek a dolgozókkal.

Amikor a Budapesti Bizottság ülésén megtárgyalták a brigádmunka tapasztalatait, meghívták erre az igazgatót, a pártszervezetet és az SZB-t is. A Budapesti Bizottság Brigádjának látogatása nemcsak azért hatott szakszervezeti bizottságunk munkájára — rövid időn belül észrevehetően — serkentőleg, mert jó tanácsokkal szolgált, hanem azért is, mert nehézségeink megoldására felajánlották segítségüket. Így érezzük, hogy nem vagyunk egyedül, feladataink, nehézségeink megoldásában tapasztalt, segíteni kész elvtársakra támaszkodhatunk.

Ugy gondoljuk, hogy helyes ezen a helyen foglalkozni olyan kérdésekkel is, amelyekkel dolgozóink taggyűléseken foglalkoztak, melyek bár a Budapesti Bizottság hatáskörébe tartoznak, de ezideig még nem oldódtak meg eredményesen. Ilyen pl. az üdültetés jobb megszervezése. Szerintünk kellő időben kellene értesíteni a szakszervezeti bizottságokat, hogy az arra érdemes dolgozók hová mennek üdülni s ezt nem volna szabad időközben, hirtelen megváltoztatni.

Most a Budapesti Bizottság választás előtt áll. Az a nagy és kedvező hatás, amit a Budapesti Bizottság munkája a mi szakszervezeti bizottsági munkánkra gyakorol nyilván megmutatkozik a legtöbb budapesti szakszervezeti bizottság munkájában és megvan a lehetősége annak, hogy a Budapesti Bizottság is tovább javítsa irányító munkáját.

Mindez arra figyelmeztet bennünket, hogy alaposan és lelkiismeretesen készüljünk fel az előttünk álló választásra, segítsük bírálatunkkal és javaslatunkkal az újonnan megválasztandó Budapesti Bizottságot, s világosan álljon előttünk annak fontossága, hogy kik lesznek tagjai annak a bizottságnak, amely a dolgozóinkat érintő kérdésekben közvetlen kapcsolatot van hivatva teremteni szakszervezetünk elnöksége és az intézetek szakszervezeti bizottságai között.

dr. Bakó Károly

a Fodor József Tüdőszanatórium szakszervezeti bizottságának elnöke

PÁLYÁZAT!

Az egészségügyi minisztérium szakoktatási osztálya pályázatot hirdet a közel jövőben megjelenő középiskolai szaktananyagok eldöntésére. A szaktananyag célja, hogy a középiskolai képzésnek megfelelő színvonalon ismertesse az új orvosi felfedezéseket, a bevezetett új gyógykezelési eljárásokat és ápolási módszereket, a gondozás és a megelőzés új eredményeit.

A szaktananyag nevének egyszerűnek, tömörnek kell lennie és a fenti célokat kell kifejeznie.

Pályázati határidő 1954 július 20.
Pályadíj: I. díj 200 forint, II. díj 100 forint.

A pályázatokat az egészségügyi minisztérium II/2. osztályához (Budapest V. Akadémia-u. 10. III. 354. Kiss Károlyné osztályvezető) kell bekelteni.

A borítékra ráírandó: „Pályázat szaktananyag elnevezésére”.

Kiss Károlyné
osztályvezető

Könyvtáros iskolán

Hűvös, esős, inkább októberi, mint májusi reggel. Mindenki igyekszik fedél alá húzódni. Az Arany János-utca sarkán 40—50 főre becsülhető kis csoport agyonázva várakozik az autóbuszra. Vajjon hova készülnek, kik lehetnek — merül fel az emberben önkéntelenül is a kérdés. — Kísérjük csak őket további útjukon. A Gellért-hegy táján, a Bérc-utcában van a népművelési minisztérium továbbképző intézete, ide igyekeznek.

Már hetek óta foglalkoztatta intézményeink szakszervezeti bizottságait az a kérdés, hogyan tegyenek eleget annak a felhívásnak, hogy az intézmény könyvtárostól kéthetes iskolára küldjék. Tudjuk, milyen nagy jelentőséggel bír a könyvtárügy a szocialista kultúrát építő népünk életében. Kormányzatunk rendelkezéssel szabályozta a könyvtárügy fejlesztését. A júniusi parthatározat, kormányprogram ezen a téren feladatokat adott. Szakszervezeti bizottságaink érezték e feladat jelentőségét és ennek megfelelően cselekedtek.

Munkájuk nem volt könnyű. Minden szakmában, de talán egészségügyiekénél még inkább, erősen megéri az intézmény egy ember távollétét is. Vajon van-e értelme annak, hogy ezért egy embert két hétre kivégegyenek a munkából? Feltétlenül, s azt hiszem, még azok az SZB-elnökök is azt mondják — most az iskoláról eredményesen visszatérő könyvtárosok munkáját figyelemmel kísérve, hogy volt értelme — akik először nem voltak erről meggyőződve. Úgy érzem, a tanfolyam összes hallgatója nevében mondhatom, hogy két hét alatt — ami igen rövid idő — minden ismeretet, amit egy üzemi könyvtárosnak tudnia kell, elsajátítottunk.

Az előadások színvonalasak voltak, minden elvtárs számára teljesen érthetőek, világosak. Kilenc órába összesűrítve a legfontosabb irodalmi ismereteket tártá elénk lebilincselő előadásokban az irodalomtanárnő. A könyvtármunkával kapcsolatos elméleti és gyakorlati előadások, ill. szemináriumok közben világossá vált előttünk minden feladat, megszerettük a könyvtármunkát, s megértettük Krupszkáj és Anatol France szavait: A könyvtáros legyen a könyvtár lelke, a könyvtáros legyen az úgy íránt lelkesedni tudó egyén. A politikai előadásokon tisztán láttuk, hogyan kell a kormányprogramot érvényesíteni a könyvtár területén. Óriási előnye volt az iskolának, hogy úgy tanultunk meg mindent, hogy nem is éreztük, hogy most tanulni kell. Ez igen lényeges volt, mert bizony csak-

nem minden hallgató már régebben kikerült az iskolapadból s bizony egy iskolázú tanfolyam nem lett volna ilyen eredményes.

Voltak olyan hallgatók közöttünk akik koruknál fogva megijedtek egy kicsit, hogyan fogják ezt az iskolát elvégezni. De hamarosan kiderült, hogy nem is jelentenek azok az évek semmit, ha valaki olyan kollektívában él, ahol mindenki jól érzi magát. És ez valóban így volt. Néha úgy éreztük, hogy olyan ez, mint egy üdülés. Jellemző, hogy az iskola végén az egyik elvtárs — a következő kérdést tette fel: „Nem lehetne a beutalót meghosszabbítani?” Sajnos, nem lehetett. Várt bennünket a szakszervezeti bizottság, hogy a könyvtáros-tanfolyamon szerzett tapasztalatok után munkához lássunk. A könyvtárosok, akik megállták helyüket az iskolán, megtanulták azt is, hogyan kérjenek támogatást a szakszervezeti bizottságoktól munkájuk sikeres folytatásához, ha kell, harcok árán is.

Eddigi tapasztalataink alapján szakszervezeti bizottságaink egyre mélyebben érzik a könyvtármunka jelentős nevelő hatását, s ennek alapján reméljük, hogy az iskolán tanultak és az SZB hathatós támogatása nyomán kultúrnevelési munkánk ezen területén is rövidesen szép eredményeket mutathatunk fel.

dr. Balássy Zoltánné
központi könyvtáros

Legjobb sportvezetőink tanácskozása

Június 12-én ült össze a Lendület Sportegyesület II. országos küldöttgyűlése. A küldöttek között helyet foglaltak orvosok, középiskolák, technikai dolgozók, egyesületünk legjobb társadalmi munkásai, sportkádereink.

A tanácskozás résztvevői büszke örömmel hallgatták és vették tudomásul az elmúlt 3 év alatt elért eredményeinket. Egészségügyi dolgozóink éltek a felszabadulás adta lehetőséggel, hogy szabad hazánkban, szabadon alakítsák ki sportmunkájukat az önkéntes társadalmi sportegyesületekben. A 6000-es taglétszám, osztálybaserolt minősített sportolónk egyre növekvő száma, a sakk- és az asztalitenisz sportágban az országos válogatottságig fejlődő versenyzőink eredményei mindmegannyi bizonyítéka sportkádereink helytállásának a munkájában.

Különösen figyelemreméltó, sportvezetőink lelkes munkája egészségügyi dolgozóink öntevékenységének kifejtésére, a különböző sportlétesítmények építésében. Az öntevékeny kezdeményezés ragyogó példáját mutatták az elmúlt évek során a Hárshgyi Ideg- és Elmeegógyintézet, a IX. kerület, a Budakeszi Korányi Szanatórium, a győri, a zalaegerszegi, a szentesi és az egri sportkörök, akik csekély anyagi támogatással, zömében társadalmi munkával több atletikai kispályát, MHK-akadálypályát, tenispályát, teke-

pályát, 1 tornatermet és a Budakeszi TBC Szanatórium olyan sportházat hozott létre, ami egészségügyi vonatkozásban egyedülálló az országban. Ezek a példák buzdítsák öntevékeny kezdeményezésre sportegyesületünk tagságát, mert ez egyik feltétele a fokozott sportigények kielégítésének.

Foglalkoztak a küldöttek munkánk hiányosságaival is. Több hozzájáruló kérte — az alapfokozat megrendezendő versenyek formájára — a minél gyakoribb sportkörü házbajnokságok megszervezését, intézmények, sportcsoportok, osztályok között. Ezeknek a versenyeknek sikeres megrendezését és a sportkörök összehasonlításból adódó nehézségek felszámolását a sportcsoportok biztosítják. Sportcsoportot minden egészségügyi intézményben létre lehet hozni a sportolók létszámától függetlenül. A sportcsoport a sportkörü elnökség irányításával dolgozik, ezért főleg budapesti intézményeink forduljanak ilyenirányú kérésükkel a sportkörü elnökségekhez.

Sportegyesületi munkánk másik hiányossága, hogy szakszervezeti dolgozóink összetétele nem jut kifejezésre sportegyesületi tagságunk és sportolónk összetételében. Kevés a testnevelési és sportmunkában résztvevő női dolgozó. Minősített sportolónknak csak 15 százaléka kerül ki női dolgozóink közül. Pedig igen nagy az érdeklődés az ápolónőképző iskolák tanulóinak között a testnevelés iránt különösen Szegeden, Szombathelyen. Pécsen és Makón. Sportkörünk amennyire lehetett be is vonták őket a sportmunkába. Súlyos hiba azonban, hogy ezen az iskolákon a tantervekben nincs biztosítva a testnevelés, a sport. Az a feladatunk egyrészt, hogy az egészségügyi minisztérium által vezetett középiskolákban harcoljunk a testnevelési órák tantervbeiktatásáért, másrészt az agitáció minden eszközével meg kell győznünk női dolgozóinkat a testnevelés fontosságáról, saját egészségük megvédésére, képességeik fokozására érdekében.

Sportegyesületi feladatainkat a küldöttgyűlés határozatai szabják meg, melynek megismerése és végrehajtása minden sportolónak, sportvezetőnknek kötelessége.

Tegyük olyanná sportmunkánkat, amivel hozzájárulunk népi demokráciánk sportsikereinek további fejlesztéséhez.

Rumpler László

ELVESZETT

dr. Migray Jenő, Fata Miklósné és Pajor Ibolya szakszervezeti tagsági könyve. Kérjük a megtalálót, szerkesztőségünkben adja le.

Találkozó Baranyában

Egyszerűen történt! Békés megye gyógvészterítési dolgozói levelet intéztek a baranyai vállalat dolgozóikhoz, hogy szeretnék egy kis kultúrmisszióval Pécse jönni. Bizonyoságát adták annak, hogy ők is részesei kultúrforradalmunknak, nagy tapasztalatcsere lehetőségét jelentene és mind emellett gyógvörű kirándulásra vihetnék dolgozóikat a Mecsek-hegységbe.

A baranyai szakszervezeti bizottság a levél nyomán nagy lelkesedéssel fogott a tervezgetéshez. Munka után élénk kis csoportok tárgyalták a műsor sorsát. Legyen, ne legyen? A sok vitából a végén egészséges ötlet kristályosodott ki. Legyen, de csak két megvételre kiterjedő, hanem sokkal szélesebb körű megmozdulás.

A baranyamegyei szakszervezeti bizottság 1954 május 16—17-én 7 megye részvételével színes, sport- és kultúrversenyt rendezett Pécsen. A 7 megye 161 taggal képviseltette magát. Első nap az asztaliteniszversenyre került sor. A férfi és a női csapatban egyaránt Baranya megye lett az első. A férfi egyéniben Székesszékvárról Kiss, a nőben Hász Eta Baranyából.

A mérkőzés után közös vacsorát rendeztünk, majd ezt követte a kultúrverseny. A műsor 15 számból állt, melyben két zenekari mű, négy népi tánc, tíz kórus és négy próza darab szerepelt. A zsűfólásig megtelt teremben a közönség felvillanovozta várta a számokat. A műsor után jól sikerült családi est következett, mely vidám hangulatban a hajnali órákban ért véget.

Másnap került sor a röplabdamerkőzésre a kultúrverseny értékelésére.

városlátogatásra és a díszbéd utáni díjkiosztásra. A 11 tagú zsűri az első díjat Somogy megyének, a második díjat Békés megyének, a harmadik díjat Veszprém megyének adta.

A közönségnek kiosztott szavazócardulák — „melyik szám tetszett Önnek legjobban?” — alapján, a legnagyobb sikert: Móricz Zsigmond „A telj” című műve, Somogy megye előadásában. Békés megye énekkara és a Győr megyei magánzsám aratta.

A díjkiosztás után különjáratú autóbusszal mentek fel a vendégek a Mecsekbe.

A résztvevő 7 megye kultúr- és sport csoportjai nagy felkészültséggel tették tanúságot. Bebizonyították, hogy a meglévő hatalmas lehetőségeket felhasználják és mint az eredmény mutatja, jól használják fel. Szép munkát végzett a pécsi vállalat kultúrbirozsága is, különösen Kovács Lórántné elvtársnő, aki fáradságot nem kímélve biztosította, hogy a résztvevő vendégek jól érezzék magukat, jól szórakozzanak, jó munkát végezhesenek.

Hangay László
kultúrnevelési felelős

SZOCIALISTA EGÉSZSÉGÜGYERT

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Szabó Zoltán

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Nádor-utca 32.

Nyomatott 2000 példányban.

Ara 20 fillér.

Szika Lapnyomda,

Budapest, VIII., Rökk Szilárd-u. 6.

Felelős vezető: Kulcsár Mihály